

Manel Gómez: «El judici al procés va ser infame, amb formes del jutge Marchena fent-se l'educat, però en el fons prohibint l'emissió de les imatges, cosa que significava pervertir el sistema»

Manel Gómez Valencia és advocat a l'Administració Pública, secretari delegat de l'Institut Barcelona Esports de l'Ajuntament de Barcelona i dibuixant. Del 2014 al 2017 treballa al Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona i abans havia estat a l'Ajuntament de Sant Just Desvern. També havia estat secretari interventor de l'Ajuntament de Sallent (2004-2007). De 1993 a 2007 milita al PSC, forma part de l'executiva del partit a Manresa i es presenta com a regidor a les municipals de 2003 i després forma part de Ciutadans pel Canvi. L'any passat va fer la seva primera exposició de dibuixos al Centre Cívic Selves i Carner.

Manel Gómez Valencia. Foto: Francesc Rubí

? Vas anar a l'estudi d'Estanislau Vilajosana?

? Al Paidós havia dibuixat per a revistes escolars: tenia traça i afició. Vaig estudiar a l'acadèmia de dibuix de l'Estanislau Vilajosana des del 1984, en un àtic del carrer Casanova, per iniciativa de la mare. Tan sols tenia nou anys. Era capaç d'estar-me dues hores assegut tranquil·lament copiant làmines i fent mostres, de paisatges i flors, dins d'unes carpetes enormes, amb la professora Montse Vilajosana, que era una de les filles que l'ajudava. Ell sortia només a donar el vistiplau o ens ajudava quan fèiem un dibuix a l'oli, on ens mostrava la seva capacitat de traç. Ens donava l'opinió i ajudava amb el dibuix al natural d'alguna de les seves escultures. Vaig aprendre a pintar a l'oli, amb pastel i la base dels meus coneixements pictòrics, tant de materials com de tècnica. Tinc el record d'estar en un espai bastant gran i molt agradable. Tots eren més grans que jo. M'hi vaig estar fins el 1990, un any abans de la seva mort. Vaig regalar molts quadros entre la família. Recordo que el Vilajosana em renyava perquè deia que no els havia de regalar. Em deia, «com a mínim, que et paguin el material». Volia fer-me valdre una mica. Durant força temps, l'afició la vaig tenir aparcada.

Escola Massana

? Aleshores, què t'impulsa a anar a l'Escola Massana?

? Vam començar els tràmits d'adopció el 2011 i la Mia ens va arribar el 2017. Era una nena que tenia nou mesos. Ens canvia la vida del tot. Em fa retrobar una afició, que és anar amb una llibreta, per tornar a dibuixar i recupero unes aquarel·les que tenia per casa. Per altra banda, a la Direcció General d'Atenció a la Infància ens van dir que era molt important amb els nens adoptats que els expliquéssim la seva història. Van suggerir-me que li fes un conte i, a partir d'aquesta idea, vaig decidir aprofundir una mica més. M'interesso per l'Escola Massana, perquè fan cursos de postgrau i de formació. Trio l'skeching o dibuix ràpid i un curs d'il·lustració. Havia fet un conte d'estar per casa, però ara em calia millorar la idea.

? Per on vas començar?

? M'havia quedat obsolet pel que fa a les tècniques. Un dia que estava pintant amb un pinzell normal i al costat hi havia un noi que em va dir no saps que hi ha pinzells recarregables amb aigua i que no cal anar amb un potet per anar sucant? Eren coses elementals que no sabia, com tampoc sobre els nous retoladors i utilitzava l'aquarel·la d'una manera molt instintiva, sense conèixer les noves tècniques. Ara he vist que hi ha retoladors on puc dibuixar i pintar sobre aquarel·la i no marxa. També he conegut tècniques de perspectiva i amb un company de feina arquitecte ens vam apuntar al curs d'skeching, on contacto amb gent que fa pintura ràpida, que es mouen per les xarxes a través d'Instagram i els començo a seguir.

? T'espaviles individualment i amb el suport de l'Escola Massana?

? Sí. A l'Escola Massana tinc el professor Swasky, que és un gran dibuixant. Passàvem tota la tarda a l'escola, però fèiem una hora i mitja de carrer al Raval i una hora de teoria. Compartíem l'experiència amb una dotzena de persones. Aquest curs em produeix un canvi. Al començament, ens va dir una frase molt bona: «l'única diferència que hi ha entre vosaltres (estudiants) i jo és que porto més hores de vol».

? Com va anar la primera exposició al Centre Cívic Selves i Carner de Manresa?

? Bé. La vaig titular *Hores de vol*. Vaig presentar-hi tota l'obra que vaig fer en un mes i les llibretes acumulades des de fa tres anys. Sempre vaig amb la motxilla, amb les llibretes, aquarel·les, llapis de colors, retoladors... Els nous dibuixos segueixen una línia molt cronològica de les vacances, com l'estiu passat al Pedraforca. L'exposició me la va presentar l'alcalde Marc Aloy, que conec des de fa anys. Penso que va ser un èxit i vaig estar molt content de la gent que va venir. Jordi Estrada, que no va poder venir a la inauguració, sí que va assistir a una de les visites guiades i en va fer un escrit al **Pou** que guardo com un tresor. També Toni Mata de *Regió7* va fer una ressenya. L'exposició em va fer especial il·lusió sobretot per la Mia, que va ser el motor perquè recuperés l'afició pel dibuix i la pintura.

? T'has plantejat dedicar-te al dibuix?

? Parlant amb gent del món de la il·lustració, tothom em dirigia cap a Instagram i les xarxes socials, particularment l'amic Marc Serena. Tant il·lustradors com dibuixants i en general els que es dediquen a la imatge t'animen a penjar l'obra pròpia. Tenia Instagram aturat des que tenim la nena perquè no vèiem clar quines fotos podíem posar-hi. Fa un any, vaig obrir un compte d'Instagram només de dibuixos, *manel.sketch*, on escanejava els de més qualitat que guardava dins les carpetes. Gent que va veure la meua feina va contactar amb mi i vaig rebre encàrrecs particulars i d'alguna administració. L'any passat vaig fer el cartell de festa major de Guardiola del Berguedà i per Nadal vaig col·laborar en l'espectacle *Mary Poppins*, en el muntatge de l'escenografia teatral, amb un dibuix del moment del part, per encàrrec d'una associació de teatre amateur, o a l'Escola Sant Llorenç de Guardiola, on em van demanar fer classes extres amb els nens de plàstica i un mural. Alguns particulars m'han demanat còpies escanejades de dibuixos que tinc dins les llibretes o m'han encarregat originals que també he venut.

Foto: Francesc Rubí

Il·lustració

? Ets especialista en il·lustració?

? Ja m'agradaria. Especialista en skeching, potser sí. Segueixo gent que m'obre noves mirades. Els dibuixants valorem molt que la gent sigui capaç d'identificar els nostres dibuixos com a propis. També m'agraden molt els murals del Valentí Gubianas. Vaig fer un curs d'il·lustració a l'Escola Massana amb Carlota Juncosa, autora de la il·lustració d'un llibre sobre la biografia de Carmen de Mairena. Arran de fer un conte per a la Mia, em plantejo desenvolupar més la idea perquè no sigui molt lineal, amb la intenció de convertir una història particular amb una de més universal, en el sentit que hi ha molts nens adoptats que han passat per aquesta mateixa situació. Amb la pandèmia, el que era un curs presencial es va acabar convertint en telemàtic; tot plegat em va col·lapsar i no el vaig prioritzar: el vaig acabar com vaig poder.

? Però quan la nena creix, et crea noves inquietuds artístiques?

? Sí, perquè la història explicada a una nena de dos anys no té res a veure amb el que podem explicar a una de sis o set. És clar que hauré de reprendre el tema i fins i tot penso que podria treballar conjuntament amb la Míriam Tirado, especialista en criança, contes i llibres.

? Suposo que t'has plantejat el dilema professionalitat o afició?

? Fer el salt definitiu costa molt i el que el fa la Maria Picassó té molt mèrit. La vida a l'Administració no em desagrada del tot i és prou còmoda, tot i que viure a Barcelona és molt complicat. Per altra banda, instal·lar-se en la comoditat, acaba apagant l'instint creatiu.

? Per què fas dibuixos imperfectes?

? Crec que en la imperfecció és on hi ha la substància important. M'agraden les asimetries i els regalims que són més interessants que la perfecció. El dibuixant francès Lapin fa uns esquetxos

perfectes reproduint una conversa entre dues persones, malgrat dedicar-se a les pintures ràpides. Treballa amb antics llibres de comptabilitat amb la quadrícula incorporada que li permet fer uns dibuixos simètrics. Té molt èxit, però em sembla un dibuix sense ànima.

? Quina és la teva tècnica preferida?

? L'aquarel·la i els llapis de colors. Soc pràctic. Si estic en un lloc de molta gent, on he de fer un dibuix molt ràpid, el començo a fer amb retolador o punta fina i després l'acabo donant color amb una aquarel·la. Si estic en un entorn més bucòlic i tranquil, com la platja o el bosc, m'agrada que l'aquarel·la jugui més amb el color directament i no tant amb el dibuix. És el color el que em va portant a definir el paisatge. Em recorda molt la influència de Vilajosana. Ara m'interessa la pintura acrílica, que és opaca i té més força que l'aquarel·la, que és molt agraïda. Ara bé, la logística de l'acrílic és més complicada.

Foto: Francesc Rubí

PSC-PSOE

? Com vas entrar en contacte amb la política?

? Sempre m'ha interessat. Em va marcar molt l'avi patern, que va morir a Manresa el 1971. Després de la guerra, va estar vuit anys tancat a la presó de Salamanca, acusat d'adhesió a la rebel·lió, per lluitar en el bàndol republicà. Quan Franco visitava Manresa no podia sortir de casa. Les idees de llibertat i justícia social sempre m'han atret. Els pares tota la vida han votat socialista. Quan tinc de professor Jaume Serra, aprofundeixo en aquestes idees i en arribar a la Universitat em faig militant del PSC, el 1993. Contacto amb Joan Canongia, Teresa Vilajeliu... Però el sistema de partits no m'agrada com funciona. Entro en l'executiva del PSC a Manresa, faig escrits a la publicació *Al carrer*, a *Regió7*... En aquesta època conec Marc Aloy, que escrivia per a ERC, i Alexis Serra per a Convergència. Jo era molt proMaragall i a finals dels 90 m'apunto a Ciutadans pel Canvi, però quan deixa de ser president de la Generalitat, quedo bastant desencantat del paper dels partits i més concretament del PSC. El 2017 quedo totalment desconcertat amb el tema del referèndum i amb un partit que es considera catalanista i d'esquerres.

? Com és que el procés et desvincula del tot del PSC?

? Tinc una formació jurídica i era possible fer un referèndum, entenent que la Constitució dona peu perquè el poble de Catalunya pugui decidir sobre el seu futur. Estava a favor d'un referèndum i si era pactat molt millor, ja que calia buscar la manera per poder consultar la gent. No era independentista perquè creia en l'Espanya federal i l'entesa entre les diferents nacions del poble espanyol, però quan s'interpreta com unió indivisible de l'Estat, tot em grinyola. La manera de solucionar els problemes de la gent, potser és acostar més la presa de decisions. Per això veig el nacionalisme català com una manera d'acostar la capacitat de decisió a la gent i veure si l'estat espanyol era del tot democràtic, ja que es definia com un estat social i democràtic de dret, però ens adonem que no ho és. Que la ministra de Defensa s'ompli la boca dient que estem en un estat de dret i que defensi l'espionatge que es fa a determinats líders polítics per una determinada ideologia em sembla bastant fort. Quan seguia el judici al procés la situació era infame, d'insult a la intel·ligència, amb llums i taquígrafs, i unes formes del jutge Marchena fent-se l'educat, però en el fons prohibint l'emissió de les imatges, cosa que significava pervertir el sistema, que és la manera com ara es vol entendre la Constitució. L'espècie humana té aquesta habilitat per construir relats fantasiosos. Em cau la vena i em pregunto com hem arribat fins aquí. Estic desenganyat del sistema de partits. Tinc amics a la política, que la viuen intensament, però la gent es perpetua en els càrrecs.

? Què remarcaries de la teva estada al PSC?

? Vaig anar de número 13 a la llista del PSC el 2003, encapçalada per Jordi Valls. Es feia llista cremallera i en van entrar 11, vaig quedar a les portes. El 2004 accedeixo a la plaça de secretari de l'ajuntament sallentí, amb alcaldessa d'ERC i oposició de CiU. Em vaig donar de baixa de l'executiva local del PSC a Manresa i vaig continuar com a militant amb companys com la Teresa Vilajeliu i el Ramon Puig, amb qui em reunia setmanalment, malgrat el control que exercia Joan Canongia. El 2007 vaig decidir deixar la militància, en anar a viure a Barcelona amb la meua parella, Jordi Pons.

? Com vas conèixer Jordi Pons?

? Ell havia estudiat periodisme a l'Autònoma i anava a classe amb Míriam Tirado, que va organitzar un sopar a Manresa al qual vaig assistir i hi vaig conèixer el Jordi. Coneixia la Míriam d'haver anat a anglès a la mateixa acadèmia.

? Què va passar després del Procés?

? Que va començar una crisi institucional perquè no es pot estirar tant el Dret. Com a operador

jurídic ho poso en dubte tot perquè el nostre llinar d'exigència a l'hora d'elaborar un informe jurídic és molt elevat. En canvi després el Tribunal Suprem veus que fa unes sentències on estira algunes qüestions fins a límits insospitats. Em sap greu.

? La Constitució com a excusa per fer el que alguns jutges vulguin?

? És clar. Del dret a l'habitatge, que està reconegut en la Constitució en l'article 47, ningú no en fa cas. Mentre l'article 2 sobre la unitat d'Espanya és sagrat, el 47, no. S'ha pervertit el sistema per dalt. Els que treballem a primera línia de la trinxera, que és l'Administració local, ens preguntem què fem defensant coses en les quals els de dalt no creuen.

«Culpabilitzar la gent que intenta fugir de la guerra, com a Síria, és indignant i un exemple paradigmàtic de la perversitat humana»

? Per què el Mediterrani no és un mar d'acolliment?

? Perquè hi ha estats que no donen el suport necessari i a més encobreixen les màfies. I encara més, acusar els membres d'Open Arms de màfia il·legal, quan converteixen el mar en un corredor humanitari per intentar evitar que sigui un mar de mort és vergonyós. Soc molt afeccionat a la natació i pensar que hi ha molta gent que s'hi deixa la vida em pertorba. Que els estats aboquin la gent que intenta fugir de la guerra a la mort, com és el cas de Síria, és indignant. A sobre, culpabilitzar-los és un exemple paradigmàtic de la perversitat humana. Criminalitzar l'ajuda humanitària ho trobo d'autèntica bogeria. És un fracàs absolut de la diplomàcia internacional.

Barcelona 92

? Quina ha estat l'herència de Pasqual Maragall a Barcelona?

? Gestionem molts equipaments municipals herència de l'any 1992. Tenim més de 50 concessions de serveis, gimnasos, i tots els esdeveniments esportius de la ciutat des de la marató, mitja marató, triatlons, la cursa dels nassos, dels bombers, gestionats des d'una oficina d'esports: les Piscines Picornell de Montjuïc... Actuo per delegació del Secretari general de l'Ajuntament i faig de secretari del nou organisme. Si veig alguna pràctica discutible li he de comunicar a Jordi Casas Pallarès, que porta més de vint anys en el càrrec. És un veterà que ha sobreviscut a diferents governs.

? Hem sabut aprofitar l'herència?

? Costa. Les noves instal·lacions van posar Barcelona al mapa. Ho hauríem d'aprofitar més, però mirar cap endavant i sobretot no malbaratar recursos. Un expedient de contractació pública que em meravella és com en quatre anys van expropiar tots els terrenys i ser capaços de fer la Vila Olímpica, que va transformar la ciutat de Barcelona. Nosaltres vivim en un barri de la Vila, al costat de la platja i de cara al mar, que és un nou espai obert a la ciutat, on m'he afeccionat a nedar en aigües obertes.

? Quina valoració fas d'Ada Colau al front de la política d'habitatge de Barcelona?

? Ella ens va guanyar a tots quan era activista contra els desnonaments bancaris, quan la crisi immobiliària va fer que es desaparessin els suïcidis, i va culpar alguns banquers d'assassins. Això li va donar molta popularitat. Es presenta el 2015 amb la llista dels Comuns i per sorpresa aconsegueix l'alcaldia. A l'Ajuntament de Barcelona t'has d'especialitzar molt en un tema perquè és com un vaixell on és molt difícil desviar i aturar el rumb. Colau va arribar amb moltes ganes, però les inèrcies van poder més. Era l'abanderada de girar la política de l'Habitatge com un mitjà, però no va assolir els seus objectius, entre d'altres coses perquè les altres administracions tampoc no han ajudat. Venim d'una època on la gent podia fer negocis amb els habitatges de protecció

oficial i el parc immobiliari d'habitatge social no creixia. Aquesta insuficiència fa que no es pugui interferir en la regulació del parc immobiliari en general. Per tant, comprar-se un pis a Barcelona és del tot desmesurat, amb lloguers i hipoteques disparats. Té difícil solució.

El perfil

Foto: Francesc Rubí

Manel Gómez València neix a Manresa el 29 de març de 1975. La mare, Josefa, va néixer a Ciudad Real i el pare, Manuel, és d'un poblet de Granada, Algarinejo, al costat de Priego de Córdoba. Es van conèixer a Manresa als balls que s'organitzaven els caps de setmana al poliesportiu de la pista Castell a finals dels anys 60. Ella treballava en una empresa tèxtil des dels catorze anys, on després hi va haver el Gimbe, i el pare era pintor d'autobusos de l'empresa Obradors, al polígon dels Dolors. Van començar a sortir el 1969 i es van casar el 1974. El Manel té una germana, Rosalia, que és enginyera i viu a Manresa. Comença els estudis a l'escola Paidós des de P-3 fins al catorze anys. D'allà passa al Pius Font i Quer fins als divuit anys, quan acaba COU. «Recordo com a professors Jaume Serra a tercer de BUP, amb frases molt seves com "en època colonial, els productes que s'importaven d'Amèrica eren cacau, cafè, cotó..."», amb una entonació increïble, i Rosa Serra a primer de BUP. «De tots dos en tinc molt bon record». Amb el Jaume es van retrobar al PSC de Manresa. Va formar part de l'executiva local del partit fins que se'n va desvincular quan es va establir a Barcelona el 2007. Encara manté contactes amb la M. Teresa Vilajeliu, i altres militants.

Es va decantar per fer Dret, influït per l'assistent social del Font i Quer, «però és una carrera molt

memorística». La va cursar a la Universitat Autònoma de Barcelona, amb professors com Francesc de Carreras o Josep M. Vallès. Aquí coneix a fons els periodistes Joan Piqué i Rosa Clarena, amb qui compartien cotxe d'estudiants. Acabada la carrera treballa a la Gestoria Garriga i després a la Gros Montserrat. Fa oposicions a secretari municipal de Sallent, on també farà d'interventor durant tres anys (2004-2007) en l'època de Mirella Cortès, ara senadora, «que el 2015 ens va casar amb la meua parella, Jordi Pons Prat, cap de la secció de Política de TV3». El 2007 amb l'arribada de Jordi Moltó a l'alcaldia, passa a treballar com a secretari a Caldes de Montbui i a viure a Barcelona. També el 2007 deixa el PSC i es desvincula de Manresa, llevat de la família i dels amics. Agafa la baixa de paternitat. Es reincorpora el 2010 per treballar com a tècnic jurídic a l'Ajuntament de Sant Just Desvern fins al 2014. Políticament retroba Vallès a l'època de l'alcalde Maragall quan es forma Ciutadans pel Canvi. Sempre li ha interessat el dret públic. El 2014 comença a treballar al Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona, on s'estarà fins al 2017, en què es reincorpora com a secretari delegat de l'Institut Barcelona Esports de l'Ajuntament de Barcelona.